

Прийшла пора...

Анатолій Клименко

Прийшла пора
Глуха осіння листопадова
Туманний ранок
Мов як вечір виглядає
Стіна імлі між небом і землею
Світ божий ніби навпіл розділяє

Не чути звуків радісних природи
Не видно птаства
День мов завмер і сон не проганяє
А вітер що несе живу надію
Десь заховався нишком
І його немає

Глуха пора вже ковдру простелила
вже вкрила всіх і все собою
і вже немає тої сили
що поверта життя весною

У сіру ковдру все навколо вкрилось
І тиша сіра балом ніби править
Та люд прокинувся щоб йому не снилось
Він день новий вже до роботи ставить

І як би світ не кутався імлою
Вже день новий готує сподівання
А ми будуєм світлий шлях з тобою
І в серці в когось спалахне кохання

Так у житті цих сірих днів немало
Та радість серця душу зігріває
І як маяк що у страшну негоду
Нам світло і надію посилає

листопад 2024